

рѣшилъ да са ръководи по мнѣнието на неонитни и невѣжествени хора.

Послѣ нѣколко дена слѣдъ знаменитиятъ сжвѣтъ, ние са научихме, че Пугачовъ, вѣренъ на общанието си, са приближава камъ Оренбургъ. Азъ видѣхъ войската на бунтовниците отъ височината на градската стѣна. Мене са показа, че чистото имъ са е удесетерито отъ времето на послѣдниятъ пристѣжъ, на когото бѣхъ азъ свидѣтель. Тие имаха и артилерия, която бѣше земена отъ Пугачова изъ малките крѣпости, които той бѣше вече завладѣлъ. Като си припомнихъ рѣшението на сжвѣтътъ, азъ предвиждахъ, че ние ще да бждеме дълго време заключени между стѣните на Оренбургъ и на смалко щѣхъ да заплача отъ ядъ. Не ща да ви описвамъ обсадата на Оренбургъ, която принадлежи на историята, а не на семейните ми записки. Азъ ща да ви кажа само накратко, че тая обсада, чрезъ неосторожността на началникътъ, бѣше гибелна за жителите, които претърпѣха гладъ и всевъзможни страдания. Лесно е да си въобрази човѣкъ, че животътъ въ Оренбургъ бѣше сжвсѣмъ неутѣшителенъ. Сички очѣкваха съ голѣмо униние рѣшението на сѣдбата си; сички охкаха отъ скѣпотията, която и наистина бѣше страшна. Жителите са опознаха вече съ гюлетата, които падаха по дворовете имъ; даже и пристѣжните на Пугачова не привличаха вече общото любопитство. Азъ умирахъ отъ нетърпѣние. Времето вървеше. Писма изъ Бѣлогорската крѣпость азъ не приѣмахъ, — сичките пѣтища бѣха отрѣзани. Разлжката си съ Мария Ивановна азъ не можѣхъ вече да търпя: неизвѣстността за нейната сѣдбина ма много мъчеше. Единственното мое развлѣчение бѣше да излизамъ на коньтъ си срѣщо бунтовниците. По милостъта на Пугачова, азъ имахъ добаръ конь, съ когото дѣлѣхъ незначителната си храна и на